

ת"ד 494/12/14 - מדינת ישראל נגד שלומית לב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

01 דצמבר 2015

ת"ד 494-12-14 מדינת י' נ' לב

לפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד אקסול

נגד

שלומית לב

הנאשמת ע"י ב"כ עו"ד דמתי-דויטש

גזר דין

הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה, בגרם תאונת דרכים וחבלה של ממש, בגין אי ציות לתמרור 302 ונהיגה בקלות ראש.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 9.10.14, בשעה 11:30 לערך, נהגה הנאשמת ברכב, בגבעתיים, ברחוב בראשית, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהתקרבה לצומת עם רחוב גולומב, כאשר בכיוון נסיעתה מוצב תמרור 302 (עצור ותן זכות קדימה), לא הבחינה בתמרור האמור, נכנסה לצומת בנסיעה שוטפת ופגעה ברוכב אופנוע, י' ר, בן 59 (להלן - י'), שנסע אותה עת ברחוב גולומב, מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשמת.

כתוצאה מהפגיעה, הועף י' ופגע עם ראשו בעמוד המוצב במקום.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו י' חבלות של ממש קשות ביותר, כמפורט בסעיף 5 לכתב האישום ובמסמכים הרפואיים שהוגשו בעניינו וסומנו ת/ל/2 ולמעשה, בשל פגיעה שספג בעמוד השדרה, הפך לפרפלג, כאשר גפיו התחתונות משותקות שיתוק מלא וגפיו העליונות, משותקות שיתוק חלקי וזאת כאשר, עובר לתאונה, היה אדם עצמאי לחלוטין. י' אושפז תקופה ארוכה, במחלקת טיפול נמרץ ולאחר מכן במחלקה שיקומית וכיום, הנו מרותק לכסא גלגלים ונעזר במטפל צמוד.

ביום 3.3.15, הודתה הנאשמת, באמצעות בא כוחה דאז, במיוחס לה בכתב האישום, במסגרת הסדר טעון לעניין העונש ובהסכמת הצדדים, נשלחה אל שירות המבחן, על מנת שיינתן תסקיר בעניינה.

ביום 27.8.15, ניתן תסקיר כאמור ומבלי לפגוע בצנעת הפרט, תוארו נסיבות חייה של הנאשמת, בעבר ובהווה, הסיטואציה המשפחתית הייחודית עמה היא מתמודדת, מצבה הנפשי בעקבות התאונה ונטילת האחריות המלאה והחרטה הרבה שהיא חשה על הפגיעה הקשה בי.

ביום 6.9.15, ביקש ב"כ הנאשמת דאז להפנות את הנאשמת אל הממונה על עבודות השירות ועל אף התנגדות ב"כ המאשימה, נעתרתי לבקשה ועל פי חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות, נמצאה הנאשמת מתאימה לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות.

ביום 25.11.15, הציגו הצדדים את הסדר הטעון בפני בית המשפט, הגישו ראיותיהם לעונש וטענו טיעוניהם.

כחלק מראיות המאשימה לעונש, נשמעה עדותם של י', בה תיאר את מצבו הגופני, הנפשי והרפואי, נכון להיום וכן, העידה בתו, שני.

בעדות חופשית, אמוציונלית, שלא הותירה עין יבשה באולם בית המשפט וניכר היה כי ניתנה בדם ליבם, תיארו השניים את האסון שנפל עליהם בעקבות התאונה, כיצד הפך י מאדם עצמאי, בריא, בעל עסק, המפרנס היטב את משפחתו, אשתו ושלושת ילדיו למשותק בארבע גפיו, מרותק לכסא גלגלים, הנזקק לסיוע בכל פעולה ולו הטריטוראלית ביותר, כפי שפירט י בעדותו, במהלך היום.

שני סיפרה על הקשר עם אביה, עובר לתאונה וכי היה עמוד התווך שלה ושל כל המשפחה. בהמשך, תיארה כיצד נודע לה על התאונה ומה אירע כאשר הגיעה לבית החולים, כיצד שהתה לצד מיטת אביה, במחלקת טיפול נמרץ, במשך חודש ימים ולאחר מכן, במחלקה השיקומית. שני סיפרה כי אמה סובלת מדיכאון וכי המשפחה כולה התפרקה בעקבות התאונה ופציעתו הקשה של י וכי היא עצמה, לא יכולה ללמוד והמשיך בחייה בשל מצבו של אביה.

שני טענה כנגד הנאשמת, שלא באה לבקר את אביה בבית החולים.

כמו כן, הוגשו מסמכים רפואיים בעניינו של י וגיליון הרשעות קודמות של הנאשמת.

בהמשך, טענה ב"כ המאשימה לעונש ובתמצית, התייחסה לחומרת הנסיבות, חומרת החבלות שנגרמו לי וביקשה שבית המשפט ייתן משקל רב יותר לאינטרס הציבורי, על פני זה של הנאשמת.

ב"כ המאשימה התייחסה למספר פסקי דין של בית המשפט העליון - קרני, בן זוויה, סנדרוביץ וטענה כי על פי פסיקת בית המשפט העליון יש להחמיר בענישה במקרים דוגמת המקרה שלפנינו.

כמו כן, התייחסה לפסקי דין נוספים של ערכאות שונות, כמפורט בפרוטוקול.

לבסוף, ביקשה כי בית המשפט יגזור עונש ברף העליון של הסדר הטעון שגובש בין הצדדים - 7 חודשי מאסר בפועל ויכבד את רכיבי הענישה המוסכמים - 6 שנות פסילה בפועל, מאסר מותנה, פסילה מותנית, קנס, התחייבות כספית ופיצוי לי.

ב"כ הנאשמת, החלה טיעוניה בהבעת צער בפני י ושני על הפגיעה שפגעה בו הנאשמת והוסיפה כי הנאשמת רצתה לבקר את י בבית החולים, אך אחיו מסר כי הוא אינו מעוניין בכך ולכן, לא הגיעה לבקרו.

בתמצית, הפנתה ב"כ הנאשמת לתסקיר שירות המבחן על האמור בו, בנוגע לאישיותה של הנאשמת, אורח חייה הנורמטיבי, נטילת האחריות המלאה והחרטה הרבה שהיא חשה, כמו גם נסיבות חייה הייחודיות, היותה עובדת סוציאלית ותרפיסטית, המתגוררת בקיבוץ ב"עוטף עזה" ומטפלת בילדים נפגעי פוסט טראומה, עקב המצב הבטחוני באזור.

עוד התייחסה ב"כ הנאשמת למצבה המשפחתי הייחודי של הנאשמת, היותה הורה עצמאי לשני ילדים קטינים ומצבם הנפשי של הילדים עצמם, עקב החשש כי יאבדו גם את אמם.

ב"כ הנאשמת ביקשה כי בית המשפט יגזור את דינה של הנאשמת על פי הרף התחתון של הסדר הטעון - 5 חודשי מאסר, שירוצו בעבודות שירות ויכבד את יתר הרכיבים המוסכמים, בהיות ההסדר הולם את מתחם הענישה ההולם, בנסיבות המקרה.

ב"כ המאשימה הגישה מספר פסקי דין לתמיכה בטיעוניה, כמפורט בפרוטוקול.

בהמשך, נשמעו דבריה של הנאשמת ואף הם, לא הותירו עין יבשה באולם, שכן הנאשמת הייתה נתונה בסערת רגשות עזה, פנתה בבכי אלי ושני והתנצלה בפניהם מעומק ליבה.

הנאשמת סיפרה כי מרגע התאונה, התהפך עליה עולמה וכי אינה מפסיקה להתייגר בגלל הפגיעה הקשה בי ומשפחתו, העומדת בסתירה מוחלטת לאישיותה, משלח ידה ועשייתה למען אחרים. הנאשמת תיארה גם את מצבם הנפשי הקשה של ילדיה, חששם הכבד מפני העונש הצפוי לה והסיכוי שתשלח למאסר וביקשה כי בית המשפט ירחם עליהם. הנאשמת

שבה והצהירה כי מגיע לה עונש בשל הטעות והפגיעה, אך לדבריה, הטעות היא רק חלק ממנה ולא מייצגת אותה כאדם.

לבסוף, העידה הגב' רותם שטרנברג, עובדת סוציאלית המטפלת בנאשמת, לגבי היסורים אותם עוברת הנאשמת מדי יום, בשל תוצאות התאונה והחשש הכבד של הנאשמת וילדיה, מפני שליחת הנאשמת לריצוי מאסר בפועל.

דין והכרעה

הנאשמת נותנת את הדין על טעות של שבריר שניה, שהובילה, למרבה הצער, לתוצאה טרגית ולשינוי מהותי וקיצוני בחייהם של י ומשפחתו ובחייהם של הנאשמת וילדיה ועוצמת השבר, של שני הצדדים, ניכרה היטב באולם בית המשפט, במועד הטיעונים לעונש.

עם זאת, ברי כי אין מדובר ביחס ישר בין הצדדים ורשלנותה של הנאשמת, היא שגרמה לי להיות מרותק לכיסא גלגלים ולעבור, עם משפחתו, את הסבל והייסורים, שהפכו למנת חלקו, מרגע התאונה והלאה.

מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולפיו יש מקום ליתן משקל לערך או הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

ברע"פ 2564/12, קרני נגד מדינת י, נאמר:

"בבואנו לקבוע את העונש הראוי, אין בידינו לקבל את טענותיו של בא כוח המבקש, עליהן חזר אף בטענותיו על פה, כי העבירות שבוצעו אינן מצדיקות עונש מאסר מאחורי סורג וברית. תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים (ראו: ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת י (טרם פורסם, 12.1.2011); ע"פ 5167/05 מג'דוב נ' מדינת י (לא פורסם, 10.10.2005)). לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

בעפ"ת 37974-07-12, סנדרוביץ נגד מדינת י, אמר כבוד הש' בן יוסף:

"הלכה ידועה היא, שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים".

בעפ"ת 15291-10-12, ראובן ששון נגד מדינת י חזר כב' השופט רענן בן יוסף, על עמדתו זו וקבע, כי: "תוצאות תאונה במישור הנזק שנגרם לנפגע הינו מרכיב חשוב ברמת הענישה...".

ברע"פ 3764/05 ורד בן זויה נ' מדינת י אישר בית המשפט המחוזי, עונש 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, פסילה בת 5 שנים, ועונשים נלווים על נאשמת אשר גרמה לתאונת דרכים בה נחבל הולך רגל קטין כבן 6, במעבר חציה. הקטין אושפז לתקופה ממושכת לצורכי שיקום ובחלוף כ-3 שנים ממועד התאונה מצבו השתפר. בית המשפט המחוזי קבע כי: "אין חולק כי מדובר בתאונה שתוצאותיה והשלכותיה קשות ביותר, הן על הילד הנפגע והן על משפחתו, שכנראה עוד תסבול רבות בעתיד. לנפגע נגרמו חבלות חמורות ביותר ודרכו בטיפולים עודה ארוכה.

למצער הוא שהחבלות מתמקדות דווקא בראשו וברגליו... על אף ההתקדמות במצבו הרפואי, עדיין מדובר בתוצאות בלתי הפיכות... גם בבואי להתייחס לכלל הטענות שהועלו מפי בא כוח המערערת לעניין נסיבותיה האישיות של המערערת, עדיין אין די באלה כדי להצדיק התערבות בעונש שהטיל ביהמ"ש קמא..."

בקשת רשות ערעור שהוגשה נדחתה בפסק דינו של המשנה לנשיא (כתוארו אז) כב' השופט חשין מיום 21.4.05 בקבעו כי: "במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפשע ביניהן לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא העונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה - ולגזור עונש מאסר בפועל. העובדה כי לעיתים הקלו בתי-המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת..."

בית המשפט העליון התייחס לתוצאותיה הקשות של התאונה, אשפוזו של הנפגע, השפעת התאונה על חיי הנפגע ומשפחתו וקבע כי: "בעבירות תעבורה אשר יש בהן כדי לסכן חיי אדם גוברים לא אחת שיקולי ההרתעה על ההתחשבות בנסיבותיו האישיות של העבריין... לאור כל אלה, לא ניתן לומר כי העונש שנגזר על המבקשת חורג במידה בלתי-סבירה ממדיניות הענישה המקובלת, ואין עילה להתערבותנו בו".

בעפ"ת 33756-02-13 אמין טאהא נגד מדינת י, נאמר:

"...עונשים קשים בעיקר כשמדובר באדם נורמטיבי, מהנדס בניין במקצועו, בעל משפחה. בית משפט קמא קיבל תסקיר קצין מבחן בעניינו, תסקיר חיובי לכל הדעות, אשר בסיפא ממליץ שלא לשלוח את המערער מאחורי סורג ובריח. בית משפט קמא, תוך שהוא נזקק להלכה הנוהגת, אשר קובעת שילוב לעניין הענישה ומידתה במידת רשלנותו של הנהג לבין חומרת הפגיעה בקרבן, בחר להטיל את העונש שהטיל. ההלכה הידועה היא, שכאשר עסקינן בתאונות דרכים הגורמות ברשלנות, רק ברשלנות, למותם של בני אדם, תאונות קטלניות, הענישה הראויה הינה ענישה של פסילה בפועל לשנים רבות ולעונש מאסר של ממש מאחורי סורג ובריח. התוצאה במקרה שבפנינו איננה מותה של הנפגעת, אבל פגיעתה חמורה, חמורה מאוד. מדובר במי שהפכה מאישה פעלתנית לאישה נתמכת על כיסא גלגלים, תוצאה קשה ביותר..."

הערעור כנגד מאסר בפועל לתקופה של תשעה חודשים, פסילת רישיון ל-7 שנים בניכוי פסילה מנהלית ועונשים נלווים, נדחה.

ברע"פ 1583/14 שמיר נגד מדינת י, נאמר:

אכן, אין דינה של תאונה קשה כדינה של תאונה קטלנית, אך לא ניתן לגמד את חומרת המעשים, שהביאו לתוצאה קשה מאוד, כפי שעמדו על כך הערכאות הקודמות. ...ואכן כך נראה, וסבור אני כי נכון להרתיע מפני התנהגות כזו, ובמקרים המתאימים גם בעונש מאסר בפועל".

תוצאות התאונה, בכל הנוגע לחבלות והנכות הקשה שנגרמו לי, פורטו לעיל ולא ייתכן חולק, כי בגין רשלנותה של

הנאשמת, הגיע י "כפשע מן המוות", כפי שהגדיר בית המשפט העליון.

בנסיבות אלה ולאור הערך החברתי שנפגע - סיכון חיי אדם וגרימת חבלה קשה, עד כדי נכות צמיתה בדרגה החומרה שבעניינו של י ולאור מדיניות הענישה הנוהגת, כפי שנקבעה בפסקי הדין הנ"ל ובפסקי דין נוספים, הרי שמתחם הענישה ההולם את העבירות בהן הורשעה הנאשמת והתוצאות הקשות של התאונה, הנו מאסר בפועל, לתקופה שבין 3 חודשים ל- 8 חודשים, לריצוי בעבודות שירות או במאסר ממשי וכן פסילה לתקופה שבין 4 שנים ל-8 שנים. כמו כן, יש להטיל על הנאשמת מאסר מותנה, פסילה מותנית ולשקול פיצוי לנפגע.

נוכח האמור לעיל, מצאתי כי הסדר הטעון שהוצג על ידי הצדדים, נמצא במתחם הענישה ההולם בעניינה של הנאשמת.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בתאונה, לרבות עברה התעבורתי של הנאשמת ונסיבותיה האישיות, הרי שלהן יינתן משקל בקביעת העונש, במסגרת המתחם האמור.

התרשמתי כי הנאשמת הנה אישה נורמטיבית ואף למעלה מזה, כעולה ממשלח ידה, המכתבים שהוגשו בעניינה, תסקיר שירות המבחן, גיליון הרשעותיה בתעבורה והעדר עבר פלילי.

נראה כי הנאשמת נטלה אחריות מלאה וכנה על גרם התאונה ותוצאותיה הקשות, מגלה אמפטיה רבה למצבם של י ומשפחתו, מצרה מעמקי ליבה על רשלנותה ואין מדובר בדברים ריקים מתוכן, שכל מטרתם לנסות ולשפר את מצבה, מבחינה משפטית.

נסיבות חייה של הנאשמת פורטו בתסקיר שירות המבחן ובטיעוני באת כוחה ונראה כי קיים חשש ממשי למצבם של ילידיה הקטנים, באם תשלח לעונש של מאסר בפועל, על פי הרף העליון של הסדר הטעון ולטעמי, ניתן במקרה זה, להסתפק בעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, לתקופה המקסימלית אפשרית, יחד עם רכיבי הענישה הנוספים, שסוכמו בין הצדדים.

לא התעלמתי מדבריו הקשים של י, לפיהם יש מקום לשלוח את הנאשמת לבית הסוהר לכל חייה וטיעוניו יצאו מליבו ונכנסו לליבי, אך בשיקולי גמול והרתעה, אותם מצווה בית המשפט לשקול, אני סבורה כי די בטווח ההסדר עליו סיכמו הצדדים, כדי לבוא חשבון עם הנאשמת על רשלנותה ותוצאות התאונה ובנוסף, יש בהם כדי להרתיע את הציבור מפני התוצאות האפשריות של נהיגה רשלנית.

לאור כל האמור לעיל ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. אני דנה את הנאשמת ל-6 חודשי מאסר, אשר ירוצו בעבודות שירות, על פי חוות דעת הממונה על עבודות השירות.

הנאשמת מוזהרת כי אם לא תבצע את עבודות השירות לשביעות רצון ממוניה, ייגזר עליה עונש מאסר ממשי כחלופה.

הנאשמת תתייצב לתחילת ריצוי מאסרה ביום 5.1.16.

2. פסילה בפועל למשך 6 שנים, שתמנה מיום 12.10.14, מועד תחילת הפסילה המנהלית.

3. אני דנה את הנאשמת ל- 8 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

המאסר יחול על עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל לשנה וגרם תאונת דרכים עם חבלות של ממש.

4. קנס כספי בסך 3000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב-5 תשלומים, שווים ורצופים, הראשון לא יאוחר מיום 3.1.16.

5. פיצוי סמלי לי ר על סך של 15000 ₪. סכום הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד לא יאוחר מיום 1.3.16.

6. על פי הסמכות הנתונה לי בסעיף 1 לפקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 ולאור המלצת שירות המבחן, אני קובעת כי הנאשמת תהיה בפיקוח שירות המבחן לתקופה של 12 חודשים מהיום, על מנת שתוכל להשתלב בתוכנית הטיפולית שהציע שירות המבחן.

הוסבר לנאשמת כי היה ולא תעמוד בצו המבחן, יש בסמכות בית המשפט להפקיע את הצו ולהטיל עליה עונש אחר כחלופה.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ט כסלו תשע"ו, 01 דצמבר 2015, במעמד הנוכחים.